

အမိန့် (oasis)

ဝါတုတ်

"ဝါတုတ်"

"ဝါတုတ်"

"ဟဲ့ ဝါတုတ်"

ဒီအသံကြားရင် ကျုပ် သိလိုက်ပြီ။ ဒါ ကျုပ်သခင်ရဲ့ အသံ။ ဒီအချိန်ဆို ကျုပ်သခင် အလုပ်က ပြန်လာတဲ့ အချိန်လေ ... သူအလုပ်က ပြန်လာတိုင်း ကျုပ်အတွက် မမေ့မလျော့နဲ့ စားစရာ တစ်ခုခု အမြဲ ဝယ် လာလေ့ရှိတယ်။ ဟောကြည့်... အခုလည်း သခင်ခေါ်သံ ကြားတာနဲ့ ကျုပ်အပြေးလေး သခင်ဆီ သွားမိတော့ ကျုပ်ထင်တဲ့ အတိုင်းပဲ သခင်လက်ထဲမှာ အထုပ်လေး တစ်ထုပ်နဲ့ ။

"ဟဲ့ ဝါတုတ်ရယ် နင့်မလည်း ဒီအချိန်ဆို ငါ ပြန်လာမယ်မှန်း သိရဲ့နဲ့ ဘယ်တွေ သွားနေတာတုန်း ... ကဲ ကဲ လာ လာ ဒီမှာ နင့်အတွက် ငါ ကြက်ကြော် ဝယ်လာတယ် ရော့ စား စား"

ပြောရင်းနဲ့ သခင်က သူ့လက်ထဲက ကြက်ကြော်ထုပ်လေးမှာ ကျုပ်ရှေ့မှာ ဖြေချပေးလိုက်ရင်း ကျုပ်ခေါင်းလေးကို အသာအယာ ပွတ်ပေးနေတယ်။ သခင်ချကျွေးတဲ့ ကြက်ကြော်ကို ကျုပ်မစားသေးဘဲ ကျုပ်ကို ယုယုယယလေး ပွတ်ပေးနေတဲ့ သခင်လက်ဖဝါးလေးကို ခေါင်းလေးနဲ့ ပြန်တိုးငွေ့ရင်း သခင်မျက်နှာကို မော့ကြည့်မိတော့ ...

"အမလေး အကြည့်တွေ ဒီအကြည့်တွေနဲ့ နင့်ကို ငါချစ်နေရတာပါ"

လူလည်ကောင်ရယ် ကဲ ငါသွားနားတော့မယ် ဘယ်မှ လျှောက်သွားမ
နေနဲ့ ကြားလား"

ပြောရင်း ကျုပ်ခေါင်းကို ခပ်ဖွဖုတ်ပြီး တိုက်ခန်း လှေကားထစ်
တွေပေါ်ကို လှမ်းတက်သွားတဲ့ သခင့်ကျောပြင်ကို ကျုပ် မျက်စိတစ်ဆုံး
ငေးကြည့်နေမိတယ်။ သေချာပါတယ် ကျုပ် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ သခင့်
အပေါ် ချစ်မြတ်နိုးခြင်း အားကိုး တွယ်တာခြင်းတွေနဲ့ ပြည့်နေလိမ့်မယ်
ဆိုတာ။

တကယ်တော့ ကျုပ်က သခင့်ရဲ့ ငယ်မွေးခြံပေါက် ခွေးတစ်ကောင်
တော့ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ ကျုပ်မှာ မွေးချင်း မောင်နှမလေးယောက် (အဲ
လေ) လေးကောင်တောင် ရှိတယ်ဗျ။ ကျုပ်အမေ ခွေးမကြီးကတော့ ကျူ
ပ်တို့ မောင်နှမတွေ နို့မပြတ်ခင်မှာ ပဲ ဘယ်ကို ရောက်သွားတယ် မသိ
ဘူး ကျုပ်တို့ ဆီကို ပြန်ရောက် မလာတော့ဘူးလေ။ ကျုပ် မှတ်မိပါသေး
တယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီနေ့က မိုးတွေက တအားကို ရွာနေတာဗျ။ ကျူ
ပ်တို့ မောင်နှမတွေလည်း ဗိုက်တွေကဆာ မိုးတွေကလည်း စိုရွဲပြီး ခိုက်
ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေကြတာပေါ့။ မိုးလွတ်ရာကို ကြိုးစားသွားပြီး အ
မေ ပြန်လာရင်တော့ ရင်ခွင်ထဲကို အတင်းတိုးဝင်ပြီး တဝကြီး နို့စို့ပစ်လို
က်မယ်ဟဲ့လို့ တွေးထားခဲ့ပေမဲ့ အဲဒီနေ့က ကျုပ်တို့ အမေ ပြန်ရောက် မ
လာခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီအချိန်ကထဲက မိုးရေစက်တွေနဲ့ အတူ ကျုပ်တို့ ဘဝ
ထဲကနေ အမေအပြီးတိုင် ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့တာပေါ့။

နောက်တော့ ကျုပ်တို့ မောင်နှမတွေလည်း တကွဲတပြားနဲ့ ဘယ်
ရောက်လို့ ရောက်ကုန်မှန်း မသိတော့ဘူး။ ကျုပ်လည်း ကြုံရာနေရာမှာ
ဖြစ်သလို ရှာဖွေ စားသောက်ရင်း ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကျောင်း
ခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ။ ဈေးထဲက အမှ ဝိုက်ပုံကြီးက ကျုပ်တို့လိုကောင်တွေ

အများ ဆုံး ကျင်လည်တတ်တဲ့ နေရာပေါ့။ တစ်ခါတလေတော့ အိမ်တချို့က ပစ်ထားတဲ့ စားကြွင်း စားကျန်တွေ စားရတတ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုနေ့မျိုး ဆိုရင်တော့ ကျုပ်အတွက် ဗိုက်တင်းပြီလေ ဇိမ်နဲ့ နှပ်နေရုံပဲ။

တစ်ရက်...

ကျုပ်လည်း မနက်စောစော အိပ်ရာကအနီး ဗိုက်ထဲက တဝှီဝှီနဲ့ အချက်ပေးလာတဲ့ အသံကြောင့် လူးလဲထပြီး ဈေးဘက်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ ။ ဒီလိုမနက်ခင်း အချိန်တွေဆို ကံကောင်းရင် ဆိုင်တွေက ခုတ်ထစ်ပြီး ပစ်ထားတဲ့ အသားငါး အစအနလေးတွေ ရတတ်တယ်လေ။ ဈေးထဲက အသားငါး ဆိုင်တန်းတွေဘက်ကို ကျုပ် ပတ်ကြည့်နေတုန်းမှာ ပဲ ကျုပ် မျက်စိရှေ့ကို ဘုတ်ခနဲ ကျလာတာက ငါးအသား တစ်တစ်တုံး။ ကြည့်ရတာ ဆိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီး ခုတ်ထစ်နေရင်း ချော်ထွက်ပြီး လွင့်ကျလာပုံ ရပါတယ်။ ကျုပ်လည်း နဂိုကမှ ဝမ်းဗိုက်က ဆာလောင်မှုကြောင့် တဝှီဝှီ အချက်ပေး နေရတဲ့ အထဲ အခုလို ကျုပ်ရှေ့ကို ငါးအသားတစ်ကြီး ကျလာတော့ "ပွပြီဟ" ဆိုပြီး မျက်စိထဲ တခြားဘာကိုမှ မမြင်နိုင်တော့ပဲ အသားတစ်ကို ပြေးအဆွဲမှာ ပဲ ...

"ဟာ ... ဒီလောက်တောင် အတင့်ရဲတဲ့ ခွေးဝဲစား ကဲကွာ ... သေစမ်း"

"ဂိန် ... အိန် ... အိန် ..."

ဆိုင်က အလုပ်သမား လူကြီးတစ်ယောက် လွှဲပစ်လိုက်တဲ့ အလေးတုံးတစ်ခုက ကျုပ်ခြေထောက်ကို တည့်တည့် လာမှန်ပါလေရော။ ကျုပ်လည်း အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်မှုကြောင့် ချီထားတဲ့ ငါးအသားတစ်ကို ပစ်ချပြီး လွတ်ရာကို အတင်း ပြေးထွက်ခဲ့ရတာပေါ့။ တည့်လိုက်တဲ့

လက် ပြင်းလိုက်တဲ့ အားဗျာ ကျုပ်မှာ ခြေလှမ်းလိုက်တိုင်း အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်လွန်းလို့ ခြေတရွတ်ဆွဲပြီး ဝေးရာကို ပြေးထွက် ခဲ့လိုက်တယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပိုပိုဆိုးလာတဲ့ နာကျင်မှုကြောင့် ကျုပ်ဆက်မသွားနိုင်တော့ဘူး။ နီးစပ်ရာ တံခါးပိတ်ထားတဲ့ တိုက်ခန်းတစ်ခုရဲ့ အမိုးလေးအောက်မှာ အသာလေး ဝင်ခွေနေလိုက်တယ်။ ဝမ်းစာအတွက် ရှာဖွေ စားသောက်ရတာ အဲဒီလောက် ခက်ခဲရသလားဗျာ။ ကျုပ်လေကိုယ့်အဖြစ်ကိုတွေးပြီး ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်ပြီး မျက်ရည်တွေ ကျလာမိတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အဖြစ်အပျက်ကပဲ ကျုပ်ကို ကံကောင်းမှုတွေ ဆောင်ကြဉ်း ပေးခဲ့သလိုပါပဲ။ အဲဒီနေ့က နာကျင်မှုကြောင့် ခွေခွေလေး မှိန်းနေတဲ့ ကျုပ်ရှေ့နားကို ခပ်ဖွဖွခြေသံနဲ့ အတူ ခြေဖမိုးဖြူဖြူလေး တစ်စုံရပ်လာလို့ ကျုပ် မော့ကြည့်မိတော့ ကျုပ်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး ကျုပ်ကို ငဲ့ကြည့်နေတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ဦးကို မြင်လိုက်ရတယ်။ အစကတော့ ဒဏ်ရာက နာကျင်မှုကြောင့်ရယ် လူစိမ်းဆိုတဲ့ အသိရယ် ကျုပ်ကို အန္တရာယ်ပေးမယ့်သူများ လား ဆိုတဲ့ အတွေးတွေရယ်ကြောင့် ကျုပ်တစ်ချက် မာန်ဖီလိုက်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်ရယ် မသိဘူး ကျုပ်ကို ငဲ့ကြည့်နေတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ အကြည့်တွေထဲမှာ နွေးထွေး ကြင်နာမှုတွေနဲ့ ပြည့်နေသလိုပဲလို့ ကျုပ် ခံစားလိုက် ရတယ်လေ။

ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း မာန်ဖီနေတာကို ရပ်ပြီး အသာလေး ပြန်မှိန်းနေမိတော့ အဲဒီ မိန်းကလေးက ကျုပ်ခေါင်းကို သူ့လက်ကလေးနဲ့ ခပ်ဖွဖွ ပွတ်ပေးပြီး ...

"နင် ဒဏ်ရာရထားတာပဲ ငါ့ကို မကြောက်နဲ့ နော် ငါနင့်ကို အန္တရာယ်ပေးမယ့်သူ မဟုတ်ပါဘူးဟယ် ... နင့်ဒဏ်ရာကို ငါ ဆေးထည့်ပေးမ

ယံ ကြားလား"

မိန်းကလေးရဲ့ တယုတယ အသံလေး ကြားလိုက်ရတော့ ကျုပ်ရင်
ထဲမှာ နွေးသွားလိုက်တာများ ဗျာ ပြောမပြတ်တတ်အောင်ပါပဲ။ အဲဒီအချိန်
ကတည်းက ကျုပ် အသိထဲမှာ ဒီမိန်းကလေးကို ကျုပ်ရဲ့ သခင်ဆိုပြီး အ
သိအမှတ် ပြုခဲ့လိုက်တာပဲ။ ဪ ... ဒါနဲ့ ကျုပ်သခင်ကို မိတ်ဆက်
ပေးရဦးမယ်။ ကျုပ်သခင်နာမည်က နွယ်ပင်တဲ့ ။ အသား ခပ်လတ်လ
တ် ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ ။ ပြုံးလိုက်ရင် ပါးချိုင့်လေး တစ်ဖက်က
ခွက်ဝင်ပြီး သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ပေါ့။ သခ
င်က ရုပ်ကလေးလှရုံတင် မကဘူး စိတ်ထားလေးကပါ သိပ်နူးညံ့တယ်
။ သခင်နဲ့ ဆုံတွေ့ခွင့်ရခဲ့တာ ကျုပ်ဘဝမှာ တော့ ဘုရားပေးတဲ့ ဆု တစ်
ခုပါပဲ။

ကျုပ်ခြေထောက်က ဒဏ်ရာကိုလည်း သခင်က နေ့တိုင်း တယုတ
ယနဲ့ ဆေးထည့်ပေးလို့ ပျောက်ခဲ့ရတာဗျ။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ညနေခင်း
အချိန်တွေ သခင် လမ်းလျှောက် ထွက်တိုင်း သခင်ဘေးကနေ သက်
တော်စောင့် အနေနဲ့ ကျုပ် အမြဲပါနေကြ။ အရင်က အမှိုက်ပုံမှာ ကျုပ်နဲ့
စားကျက်လုနေကြ မဲလုံးတို့ ညိုကြီးတို့ ဆို ကျုပ်ကို အားကျတဲ့ မျက်
လုံးတွေနဲ့ ငေးလို့ ။ အဲဒီအချိန်မျိုးဆို ကျုပ် ခပ်တည်တည်ပဲ ခေါင်းမော
ရင်ကော့ပြီးနေ ပစ်လိုက်တာပဲ။ အဟင်း ... ဟင်း ... အားကျလိုက်ကြ
စမ်း ငါ့ကောင်တွေဆိုတဲ့ အထာနဲ့ ပေါ့လေ။